

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1904.

Leto V.

Anica, samotna rožica.*)

Če sapica splava večerna
na rožno, na lepo polje,
pa vpraša na polju prelepem
marjetice zlate, lepě:

„Marjetice, dušice zlate,
kdo z vami je danes igral?“
Marjetice, dušice zlate,
pa z mehkih vstanejo tal:

„Ej, Anica, zlati draguljček;
pa krotke so njene oči,
kot dva sta golobčka, če sladko
tri hipe se nam nasmeji.

Potoček-lahkoživček,
iz daljnih prišel si strani,
pa kaj si mi prinesel,
potoček-lahkoživček ti?

Potoček-lahkoživček,
kaj res šumljaš mi vse tako?
Hm, pa le časih rada
laž majhna teče ti z vodó.

Oj, trikrat tri
in trideset
korakov še —
in petdeset:

6.

Ej, Anica, krotki golobček;
pa dušica čista je vsa,
ej, kakor Sneguljčica v gozdu
na polju tu z nami kramlja.“

Marjetice, zlobni jezički,
kaj treba je praviti to,
da v jutru prebelem zaspanki
smejal se mi vsak bo: „Ho-ho!“

Marjetice, bele sestre,
se smejejo mi: „Hi-hi-hi!“
da sram me je, da si z rokami
zakrijem plašne oči . . .

7.

„Tri ribice prežive
pripilavale so sem z menoj,
na tratici zeleni
igrale rade bi s teboj.

Tri rožice prezlate
so domek zapustile svoj,
oj, rade bi naskrivaj
klobuček okrasile tvoj.“

Kje ribice prežive,
kje rožice so zlate tri? . . .
Šumi, šumi potoček
in v daljno stran beži, hiti . . .

8.

Oj, želod trd —
voziček naš,
oj, urni polž —
konjiček naš.

Srebrna vas,
Srebrna vas
za gozdom spi
še dolg nam čas:

*) Glej letošnji „Zvonček“ str. 97. in 98.!

Pa pridemo
v Srebrno vas
čez štiri dni,
čez kratek čas.

Kdor z nami gre,
naj vzame si
le brašno koj
za štiri dni.

Oj, trikrat tri
in trideset
korakov še —
in petdeset!

9.

Oj, pajek križan, pajek skrit
šel je v jutru muho lovit.
Zagledal se je v solnčni dan,
zagledal v žarek se zaspan —
pa rad bi žarek solnčni vjel,
pa rad s seboj bi danek vzel,
da hiše svoje temni kot
razsvetilil z njim bi vsepovsod,
da žarek svetli kakor gost

prinesel solnčno bi radost.
A solnčnojasni, beli dan
smehljal se rožam je poljan;
in žarek kot smehljal je mil
na licih mojih tu se skril,
in kakor zaželeni gost
prinesel solnčno je radost,
da sem veselo prav tačas
jaz zasmejala se na glas.

A pajek jezni, v kotu skrit,
gostil se z muho je srdit,
pa prežal je ves beli dan
na žarek, na veseli dan.

10.

Za hišo našo slavček
sezidal gnezdo svoje,
sezidal gnezdo svoje
in poje.

Kot Mimi bi igrala
kitaro s prstki drobnimi
in pela z glasom mehkim
bi pesemco o škrateljčkih —
„Čiri, čiri, čiri . . .“

In lučce zlate mi z neba
na zemljo črno gledajo,
na zemljo črno gledajo
in sevajo.

Kot Ženi bi smehljala
z očesci se mi mokrimi,
poredna pripovedovala
o zlatih bi mi čreveljčkih —
„Čiri, čiri, čiri . . .“

Za hišo našo slavček
veselo poje,
a sen objema mi oči
zaprte moje . . .

Cvetko Slavin.

Kresnice.

Videk.

Mamica, poglej na polje!
Kaj se tam blesti tako,
kot bi zvezdice hodile
rašlo skozi noč temno?

Mamica.

To so lučce božje, Videk.
Prišle sem so iz višav,
vso noč svetijo ob cvetkah,
da ne vzame jih bav-bav.

Videk.

Mamica, zakaj pa nam ni
dobri Bog lučce takih dal,
da še meni bi svetile,
da bi mirno, sladko spal?

Mamica.

Tiho, Videk! — Lučca v tebi
stokrat lepša še gori:
srce tvoje, če ostane
vedno pridno, dobro ti.

Cvetko Slavin.